

Arrest

nr. 49 598 van 14 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 juli 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Oekraïense nationaliteit, komt in 2002 in België toe.

Op 14 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door huurovereenkomst, en attesten Nederlandse les), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, mag het loon niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>) Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1200 per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden”

Op 23 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op gewezen te worden dat de Raad in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Hij is derhalve niet bevoegd om *“te statueren dat verzoekster dient geregulariseerd te worden”*. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enige middel: schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet:

a) De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een weigerings- en terugleidingsbeslissing zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

Even summiere als gestandaardiseerde beslissingen zijn uit den boze en stroken niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoekster blootgesteld wordt indien zij daadwerkelijk zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft nooit onderzocht — minstens hieromtrent niet gemotiveerd — welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden verzoekster met België heeft (te weten haar langdurig verblijf alhier en de daaruit voortgevloeide opgebouwde sociale relaties met belgische onderdanen). Evenmin werd onderzocht welke negatieve impact zo'n verwijdering zou kunnen hebben op verzoekster, die er in haar thuisland volledig alleen voorstaat en die niet meer zal kunnen terugvallen op welkdanig sociaal vangnet dan ook (in zoverre dat in het thuisland al voorhanden zou zijn — quod non).

b) Verzoekster kan akkoord gaan met de beslissing om het verzoek ogv artikel 2.8.A af te wijzen. Weliswaar verblijft zij reeds lange tijd - thans nagenoeg 9 jaar — in België doch zij heeft voordien nooit een regularisatieverzoek ingediend (reden was dat dergelijke verzoeken vaak uitzichtloos waren en enkel maar tot frustraties leidde bij de aanvrager).

c) Met het afwijzen van de aanvraag ogv artikel 2.8.B dient gesteld te worden dat DVZ hiermee daadwerkelijk spijkers heeft gezocht op laag water.

Dit is de grond, gesteund op een minimaal tweejarig verblijf (wat dus vervuld is) en de mogelijkheid tot het bekomen van een arbeidscontract na regularisatie (wat ook vervuld was).

In de model-arbeidscontracten, die door de bevoegde staatssecretaris zelf werden vooropgesteld wordt nergens met een woord gerept over het exacte bedrag, dat een verzoekende partij maandelijks aan loon (laat staan dat er al sprake zou geweest zijn van bruto- dan wel nettoloon) zou moeten verdienen. Enkel wordt er vermeld dat er tussen de aanvrager — na zijn aanwerving — geen discriminatie mag zijn met personen in die firma tewerkgesteld voor een gelijkaardige functie.

De kandidaat-werkgever heeft het contract zelf ingevuld in eer en geweten met opgave van een in de sector gangbaar minimumuurloon; de sociale kas werd hiervoor niet specifiek geraadpleegd omdat de kandidaat-werkgever in alle vertrouwen meende een correcte overeenkomst te hebben aangeboden.

Indien dit loon lager zou liggen dan het wettelijk minimumloon volgens de intersectorale CAO - doch zoals gezegd en het weze herhaald, in de instructies van 19.07.2009 noch in het modelcontract van de bevoegde overheid zelve wordt hiernaar verwezen — dan berust dit louter op een vergissing in hoofde van de kandidaat-werkgever die dit grif erkent en overigens bij deze heeft rechtgezet (zie de nieuw aangeboden overeenkomst mits regularisatie tussenkomt).

Ten andere kan erop gewezen worden dat DVZ geen enkele bijkomende vraag desbetreffend heeft gesteld; derwijze dat zij geen grondig onderzoek heeft gesteld alvorens tot de gewraakte beslissing te komen.

Nochtans komt het haar toe een behoorlijk en zorgvuldig gevoerd onderzoek per casus uit te voeren. De veelheid aan verzoeken, die volgens die regularisatiecampagne van 19.07.2009 werden ingediend - en wat toch overigens de bedoeling was — mag hiervoor geen excuus zijn.

Immers bij gebreke aan geïndividualiseerd onderzoek naar argumenten en stukken komt de motiveringsplicht van DVZ in het gedrang.

d) Tenslotte kan nog even aangehaald worden dat evenmin de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek werden onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld.

Uiteraard strookt ook dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met een eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures.

In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden.

De DVZ heeft evenmin onderzocht - minstens hieromtrent niet gemotiveerd - welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn.

Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen.

Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale kontakten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan resorteren (EHRM, 25.09.2001, PG en JH/Ver.Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk).

Gelet op deze onvervreembare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van het 2de lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen

verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom het recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land...

Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden."

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd heeft op de criteria 2.8 A en 2.8 B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster moest dus aantonen dat zij een langdurig en ononderbroken verblijf in België heeft van minimum 5 jaar en dat zij voor 18 maart 2008 wettig verblijf heeft gehad of pogingen daartoe ondernomen heeft. Verwerende partij merkt op dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij indiende op 14 oktober 2009, de eerste poging van verzoekster is om haar verblijf in België te regulariseren. Zij verblijft immers al sinds haar komst naar België, volgens eigen verklaringen sinds 2002 illegaal in het land. Verwerende partij beklemtoint dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden en merkt op dat verzoekster dit aspect van de beslissing alvast niet betwist en zelfs begrip opbrengt voor de beslissing om de regularisatieaanvraag op grond van artikel 2.8.A af te wijzen. Verzoekster kan derhalve niet beweren dat de beslissing onterecht genomen zou zijn, en gebaseerd zou zijn op een verkeerde interpretatie van de feiten. Verzoekster verblijft inderdaad al enige tijd in het land maar haar verblijf is sinds haar komst illegaal. Zij voldoet dus volgens verwerende partij niet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Op basis van het voorgelegde arbeidscontract dient verwerende partij vast te stellen dat verzoekster slechts 1200 euro/maand verdient. Dat de werkgever zich vergist zou hebben bij het invullen van het bedrag is een argument dat niet ter zake doet aangezien verzoekster het mee heeft ondertekend en vervolgens heeft voorgelegd om haar regularisatieaanvraag te onderbouwen. Op basis van het voorgelegde contract kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoekster minder verdient dan het wettelijk minimum loon zoals voorzien in de intersectorale CAO nr. 43 van 2 mei 1988. De feiten zijn wat ze zijn en er rust geen verplichting op de Dienst Vreemdelingenzaken om dit verder uit te klaren omdat er geen sprake is van onduidelijkheid. Uit niets dat verzoekster aanbrengt, blijkt dat de beslissing onzorgvuldig zou zijn of manifest fout gemotiveerd zou zijn. De feiten worden weerspiegeld in de overwegingen van de beslissing. Niets dat verzoekster aanbrengt, doet besluiten dat de beslissing onterecht genomen zou zijn. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft, merkt verwerende partij op dat dit artikel de eerbiediging waarborgt van het recht op gezinsleven en privéleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het is verwerende partij bovendien toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd tevens reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Verwerende partij wijst er verder op dat opdat een vreemdeling zich op dit artikel kan beroepen er niet alleen sprake moet zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie maar dat het nagenoeg ook onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. De *in casu* bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Verwerende partij stelt verder dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekster schijnt de motieven van de beslissing te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. In de mate waarin verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd, merkt verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid en zij in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. In haar memorie van wederantwoord verwijst verzoekster naar haar inleidend verzoekschrift met stukkenbundel dewelke zij als integraal hernomen beschouwt en waarin zij volhardt.

3.4. Verzoekster voert vooreerst de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoekster ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster voerde in haar aanvraag de volgende elementen aan:

- verzoekster verblijft reeds sedert 2002 in België
- verzoekster heeft inmiddels tal van inspanningen, waaronder het aanleren van de Nederlandse taal, getracht zich in België te handhaven en er zich te integreren
- verzoekster heeft haar ganse sociale leven en belangen in België volledig ontwikkeld
- verzoekster is werkwilgig en heeft zich in het verleden meermaals aangeboden en thans wordt haar een arbeidscontract aangeboden onder voorbehoud van het bekomen van de nodige administratieve documenten
- uit één en ander kan en mag gesteld worden dat verzoekster zich ten volle heeft aangepast en heeft ingeburgerd in onze maatschappij

Uit het door verzoekster ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag blijkt dat verzoekster zich beroept op de criteria 2.8. A. en 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het criterium 2.8.A vereist onder meer bewijzen van een langdurig ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar, een wettelijk verblijf in België vóór 18 maart 2008 of vóór 18 maart 2008 geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om een wettelijk verblijf te

verkrijgen in België en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Het criterium 2.8.B. vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoekster brengt een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij, een actuele huurovereenkomst d.d. 18 februari 2007 en een oude huurovereenkomst d.d. 1 december 2002, enkele exemplatieve facturen en getuigenverklaringen bij.

Wat betreft het criterium 2.8.A. antwoordt de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster voor 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf heeft bekomen noch een geloofwaardige poging heeft ondernomen wat dus inhoudt dat zij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8.A.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift akkoord gaat met de beslissing om haar verzoek op basis van het criterium 2.8.A. af te wijzen.

Wat betreft het criterium 2.8.B. antwoordt de bestreden beslissing dat om aanspraak te kunnen maken op dit criterium het loon dat in de arbeidsovereenkomst wordt vermeld niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro. Aangezien het voorgelegde arbeidscontract een loon van 1200 euro per maand voor verzoekster vermeldt, kan dit niet in verzoeksters voordeel weerhouden worden.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat verwerende partij met het afwijzen van haar verzoek op basis van het criterium 2.8.B. spijkers op laag water gezocht heeft. Dit criterium vereist een verblijf van minimaal twee jaar en de mogelijkheid tot het bekomen van een arbeidsovereenkomst. Beide voorwaarden zijn volgens verzoekster vervuld. In de modelarbeidscontracten, die door de staatssecretaris zelf werden opgesteld, wordt volgens verzoekster nergens met een woord gerept over het exacte bedrag dat verzoekster maandelijks aan loon zou moeten verdienen. Er wordt enkel gesteld dat er na de aanwerving geen discriminatie mag zijn tussen de aanvrager en de andere personen in die firma tewerkgesteld voor een gelijkaardige functie. Verzoekster wijst er op dat indien het loon dat in de door haar bijgebrachte arbeidsovereenkomst wordt vermeld, lager zou liggen dan het wettelijk minimumloon volgens de sectorale CAO dit berust op een loutere vergissing in hoofde van de kandidaat-werkgever. Verzoekster wijst er op dat de werkgever dit erkent en dit heeft rechtgezet door een nieuw aangeboden overeenkomst.

Uit het administratief dossier, meer bepaald het typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoekster aankruiste dat ze voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoekster kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat verzoekster als schoonmaakster zou tewerkgesteld worden en gelet op het feit dat het minimumloon als schoonmaakster wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988 en dat dit minimumloon 1387,49 euro bedraagt en gelet op het feit dat het loon dat verzoekster zou verdienen op basis van de door haar bijgebrachte arbeidsovereenkomst slechts 1200 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoekster het gegeven dat zij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist en zelfs bij haar verzoekschrift een hernieuwd arbeidscontract voorlegt

waarin wel voldaan wordt aan deze voorwaarde en zij dus evenveel zou verdienen als een persoon die reeds in die firma tewerkgesteld is voor een gelijkaardige functie.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij geen enkele bijkomende vraag heeft gesteld met betrekking tot de arbeidsovereenkomst en het daarin vermelde loon, en dus geen grondig onderzoek heeft gevoerd alvorens tot de gewraakte beslissing te komen, merkt de Raad op dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. Het kwam dus aan haar toe om alle nuttige documenten over te maken. Verzoekster legde een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor met een loon van 1200 euro. In zoverre verzoekster met haar uiteenzetting de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift verder dat de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociaal leven in het Rijk niet aan een onderzoek werden onderworpen en dat deze in de bestreden beslissing zelfs niet werden behandeld hetgeen volgens haar niet strookt met de motiveringsplicht van verwerende partij. De Raad merkt op dat het criterium 2.8.B. een aantal cumulatieve voorwaarden bevat waaronder over een arbeidscontract beschikken en een duurzame lokale verankering in België kunnen aantonen. Vermits verzoekster al niet voldeed aan één van deze cumulatieve voorwaarden was het niet nodig dat de verwerende partij verder onderzoek deed naar of motiveerde omtrent de bewijzen die verzoekster bijbracht in verband met haar duurzame lokale verankering in België.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat er door verwerende partij niet ernstig werd onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoekster blootgesteld wordt indien zij wegens het uitblijven van een regularisatie zou teruggeleid worden, en welke impact het verblijf van verzoekster in het Rijk tot gevolg heeft gehad, welke bijzondere en verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn, merkt de Raad op dat verzoekster een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zich baseerde op de criteria 2.8. A. en 2.8.B. van de instructie van de staatssecretaris. Zoals hiervoor is gebleken, voldeed verzoekster niet aan deze voorwaarden van deze criteria zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen. Verwerende partij diende dus niet te onderzoeken wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoekster blootgesteld wordt indien zij wegens het uitblijven van een regularisatie zou teruggeleid worden, welke impact het verblijf van verzoekster in het Rijk tot gevolg heeft gehad en welke bijzondere en verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn. Bovendien merkt de Raad op dat het aan verzoekster toekomt om hiervan elementen aan te brengen, hetgeen zij niet heeft gedaan, en dat het niet verwerende partij is die daar een onderzoek moet naar instellen.

Waar verzoekster tenslotte stelt dat gestandaardiseerde beslissingen uit den boze zijn en niet stroken met de motiveringsplicht en dat voor elke aanvrager opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient getroffen te worden en dus niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen, dient er vooreerst opgemerkt te worden dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien is de bestreden beslissing een afzonderlijke en geïndividualiseerde beslissing die antwoordt op de door verzoekster gebrachte elementen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit

voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. *In casu* zet verzoekster niet met concrete gegevens uiteen waaruit de machtsafwending zou bestaan.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en meent dat het begrip "privéleven" veel ruimer dient geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en dat dit artikel geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen vereist.

Waar verzoekster van mening is dat sociale relaties dus wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekster sterke banden heeft gecreëerd met België en een integratie van ongeveer 8 jaar zou hebben, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840) zodat een schending van artikel 8 van het EVRM ook niet weerhouden kan worden.

Waar verzoekster verwijst naar twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonst dat zij zich in dezelfde feitelijke situatie bevindt.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET